

entrevista

Va descobrir que volia ser actor quan la primera nit que va fer acampada va tenir tota la classe pendent de les seves pallassades davant la foguera.

PER
Cristina Savall

Joel Joan

LLOC DE NAIXEMENT >>> BARCELONA
EDAT >>> 35 ANYS
FORMACIÓ >>> LLICENCIAT A L'INSTITUT DEL TEATRE

PEL-LÍCULES >>> 'EXCUSES!', 'SALVADOR'
SÈRIES >>> 'PLATS BRUTS', 'PERIODISTAS', 'PORCA MISÈRIA'

Actor,
director
i guionista

«El català s'hauria d'estudiar a tot Espanya, almenys una hora a la setmana»

Joel Joan arriba, indignat, a la seva productora del Raval amb un diari obert per les pàgines de política. «¿Ho heu llegit? TV-3 i Catalunya Ràdio no emetran l'espot que ha realitzat la plataforma *Pei* dret de decidir per la manifestació de suport al text de l'Estatut aprovat al Parlament».

—¿Per què s'enfada?

—Aquest anunci defensa el que els nostres polítics, a excepció del PP, van portar a Madrid. No entenc com mitjans públics no permeten anunciar un acte de llibertat convocat per 600 entitats cíviques perquè hi pot haver elements partidistes.

—¿Ha recolzat la manifestació?

—No era una convocatòria independentista, que són a les que vaig. Sóc estatutalista. El text estatutari que va sortir del Parlament és deficient i autonomista. Priva els catalans del referèndum. Sense ell no podem ni opinar ni participar en les lleis. Però he d'acatar, fins i tot defensar, aquesta decisió, perquè és el que els nostres representants han acordat. Em sento decebut.

—¿Per què?

—Per la poca amplitud de mires que tenen. Ser polític no vol dir administrar un país com si fos una sucursal de la Coca-Cola. Significa representar un poble. Els meus polítics, els mateixos que van arribar a l'acord que van anar a defensar a Madrid, ara estan fent tota mena de tripijocs per no fer enfadar la caverna espanyola. Els segueix fent tanta por que renunciïn a reconèixer la seva pròpia nació.

—¿Hi ha una distància enorme entre Catalunya i Espanya?

—És per desconeixement. I hem de dir-ho ben clar i no passa res: hi ha gent que ens odia perquè neguem la seva nacionalitat, que és Espanya. Em fa gràcia quan em diuen que sóc separatista. Visc a Ciutat Vella. Estic fart que em titllin de provincialista. Cada dia convisc amb moltes cultures. No desitjo separar res, només vull la independència del meu país. L'única que està posant fronteres és Espanya. No entenc per què Madrid, Badajoz o Sevilla no reben els nostres diaris, no veuen la nostra tele i no llegeixen els nostres llibres. El català s'hauria d'estudiar a tot Espanya, almenys una hora a la setmana. ¿No diuen que és tan espanyol com el castellà? No tinc cap problema.

—¿En quin sentit?

—A rebre totes les seves televisions, diaris, revistes, llibres, ràdios... Nosaltres els coneixem molt bé, però ells a nosaltres, gens. La gent, com més desinformada, més manipulable. No només això, sinó que he d'aguantar que em diguin en un bar de *falafels* del carrer Nou de la Rambla: «Ah, italià, menjar, menjar», per haver dit: «*Volia menjar*». No em cabrejo perquè em tractin com si fos estranger a la meua ciutat parlant el meu idioma. Convisc amb el castellà cada dia, però m'agradaria que la llengua vehicular fos la catalana. Això del bilingüisme és una altra mentida que ens hem empassat.

—¿A què es refereix?

—Si jo fos president de l'Estat espanyol i em cregués la mentida que propaguen que la diversitat lingüística és tan important, doncs el que

faría a Catalunya és que el català fos l'únic idioma oficial. Una llengua o bé és una necessitat o bé desapareix. Si vingués una onada d'imperialisme anglès i l'espanyol retrocedís, segur que el farien llengua única a tot Espanya. És un dret de subsistència. Espanya sent una mena d'avertió per la nostra identitat. Jo ja vaig a teràpia, doncs ara que comencin a anar-hi ells.

—A Catalunya hi ha castellanoparlants que se senten perseguits.

—És mentida que el castellà es persegueix a Catalunya. És demencial. Dir això ofèn la intel·ligència.

—Si en lloc de treballar prioritàriament en català ho hagués fet en castellà ara tindria més renom en el cine espanyol.

—No, el meu paper en el cine ha sigut bastant trist. Els diners no tenen pàtria. Si la meua carrera fos interessant, estaria treballant en castellà, en francès o en anglès. Amb la meua primera pel·lícula, *Excuses!*, vaig rebre moltes hosties, però ara en sé molt més. Aprenc a caminar ensopegant.

—A *Porca Misèria* ha tornat a estar davant i darrere de la càmera.

—No és un èxit de masses, però té una audiència fidel, molt involucrada. És un èxit espiritual de l'espectador. Genera debats. És una sèrie honesta, sincera i terapèutica, almenys per als que l'escriu.

—¿Hi ha vivències personals?

—No exactament, però la quotidianitat de les relacions familiars, de parella, d'amistat i de les de poder que s'estableixen a la feina hi estan ben

> LA POLÈMICA LINGÜÍSTICA

«És mentida que el castellà es persegueix a Catalunya. Dir això ofèn la intel·ligència»

> LES CARICATURES D'AL·LÀ

«No poder riure's de Mahoma o de Jesús és lamentable. No hem de perdre l'humor»

> LES ESCENES ERÒTIQUES

«Una sèrie de ficció sense sexe és com un partit de futbol sense pilota»

> CRISI EXISTENCIAL

«Estic en teràpia per problemes personals. Tinc petits caos en la meua vida»

reflectides. La gent està farta de la frivolitat i de tants tòpics. En televisió se solen idealitzar els personatges. Els meus no són d'una peça, són polièdrics. Potser per això generen empatia amb l'espectador. És una sèrie que inquieta.

—Ja en prepara la tercera entrega.

—El 13 de març tornem a rodar. La vida continua. Els personatges s'enfrontaran a diverses crisis. El programa de la Cardona arribarà al no s'ha d'arribar i hi tocaran la cresta.

—L'altra cara de la tele.

—Exacte. I això afectarà la productora i el Pere se les veurà amb l'atur.

—¿Com li anirà amb la *Laia*?

—Sorgiran sentiments antics. Quan alguna cosa no queda tancada s'obre quan menys t'ho esperes.

—¿És l'actor que més ha ensenyat el cul en una sèrie de TV-3?

—És sa. A més a més, tinc un bon cul i, com tots els actors, sóc un exhibicionista. Trobo que és una zona molt eròtica. No sé per què l'amaguem. Igual que el sexe. M'encanta una frase del Perich: «La vida és una malaltia temporal de transmissió sexual». Negar la sexualitat és negar la vida. Una sèrie sense sexe és com un partit de futbol sense pilota. M'agrada el sexe explícit, les escenes compromeses on els actors no porten ni tanges.

—Acaba d'iniciar els assajos de *Peer Gynt*. ¿Què li dona el teatre?

—Emocions fortes.

—Arran de *Periodistas* va conèixer la popularitat a tot Espanya.